

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. UERBAN, G. MEITANI.

N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, O. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Victor Râmniceanu.—Puterea judecătorească și Recrutarea personalului judecătoresc. (Discurs de deschidere la Curtea de Casație).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.—Curtea de Apel din Galați Secția I.—Societăți anonime.—Vânzare și cesiune de acțiuni înainte de constituire.—Nulitate.—Dacă e de ordine publică (Inginer Jack Corbu cu Jack Zaharia).

DESCHIDEREA NOULUI AN JUDECĂTORESC

In audiența solemnă de deschiderea noului an judecătoresc la Curtea de Casație, d-l Victor Râmniceanu, primul-președinte, a ținut următoarea cuvântare :

Sângeroasa tragedie pe care a jucat-o omenirea, aproape s'a stârșit. Cu tot doliul și suferințele ce a semănat, ea a servit totuși la ceva, a consfințit triumful dreptului asupra forței și a făcut ca în regularea raporturilor atât între state cât și între indivizi, să se caute a predomina un spirit de mai multă blândețe, bunătate și egalitate. Pretutindeni observăm aceiași preocupare, ca noile întocmiri sociale să aibă la temelie lor mai multă dreptate, să țină cât mai mult seama de interesul celor mulți și nevoiași, așa că solidaritatea socială să nu fie numai un cuvânt deșert, ci să aibă o explicațiune reală și eficace, pentru a se putea realiza acea armonie, care singură poate face tăria, mărirea și prosperitatea unui Stat.

Acum când sgomotul armelor a încetat, rolul justiției a devenit covârșitor. Deaceia astăzi când reluăm lucrările noastre, am crezut potrivit să spun câte va cuvinte despre puterea care are înalta misiune de a distribui justiția, precum și despre recrutarea personalului judecătoresc.

Domnilor,

Scoapă unică al stărei sociale este de a asigura mai bine drepturile individuale, punându-le la adăpostul forței colective. Starea socială n'ar mai putea exista și am cădea în stare de barbarie în ziua când în lipsa justiției, libertatea ar fi lăsată fără apărare la discrețiunea violenței și arbitrarului. Misiunea puterii judecătorești fiind de a asigura preponderența dreptului pretutindeni unde se găsește asupra forței ori de unde ar veni, ori cine poate să înțeleagă importanța acestei puteri și a funcționării sale, prin

urmare tot interesul ce trebuie să se pună la recrutarea personalului care o compune.

După constituțiunea noastră numirea judecătorilor se face de puterea executivă, conform art. 93, care între alte prerogative conferă regelui și pe cea de a numi sau confirma în toate funcțiunile publice iar cuvântul funcțiune este întrebuițat în înțelesul său larg. El cuprinde atât pe funcționarii propriu ziși, cărora sunt conferite anumite însărcinări publice, cât și pe judecători, cari exercită una din marile puteri ale statului.

Acest sistem de numire este adoptat de mai toate statele moderne, iar acolo unde există sistemul electivității, acest sistem este considerat chiar acolo de jurisconsultii cei mai competenți, ca o lamentabilă eroare a spiritului democratic și din zi în zi câștigă teren sistemul numirii judecătorilor pe viață de către puterea executivă. Electivitatea implică solicitarea voturilor, lupta între candidați, unii învinși și alții învingători, ceace nu este compatibil cu caracterul, cu rezerva și modestia, cari trebuie să distingă pe magistrat și cari tocmai îi impun datorită să evite manifestațiunile exterioare și sgomotoase. Apoi ce ar mai însemna independența, prestigiul și autoritatea judecătorului, dacă am face dintr'nsul justițiabilul justițiabililor săi. Acestea sunt deajuns pentru a justifica de ce sistemul electivității este mai de toți condamnat.

S'ar putea obiecta că în sistemul numirii, puterea judecătorească n'ar mai fi deosibită de cele alte două mari puteri cari constituie suveranitatea statului și că în realitate ea ar intra în puterea executivă și ar fi numai o ramură a acesteia, călcându-se astfel faimoasa teorie a separațiunii puterilor, teorie care în adevăr este cea mai înaltă expresiune a civilizațiunii politice, pedestalul cel mai solid pe care se sprijină libertatea.

Obiecțiunea nu o cred fundată pentru că acest mare și salutar principiu nu trebuie să fie luat în înțelesul unei separațiuni absolute și complete.

Între puterile statului, ca și între membrele cari compun orice organism, trebuie să se stabilească raporturi constante și acțiunea lor trebuie să fie coordonată așa ca să imprime statului o mișcare uniformă și armonioasă de viață și de progres. Principiul separațiunii puterilor, precum se exprimă un distins profesor dela facultatea de drept din Paris, se reduce

la aceasta: „că puterile statului recunoscute distincte, «trebuie să aibă nu numai titulari distincți, dar încă «acești titulari să fie independenți unii de alții, în «acet sens ca una din puteri să nu poată revoca «după bunul plac pe titularul altei puteri. În această «irevocabilitate reciprocă residă principiul activ și «binefăcător al separațiunii puterilor. Prin ea diferi- «tele puteri pot în adevăr în limitele atribuțiilor lor să se controleze una pe alta și să-și opună la «trebuință pe teren legal acele rezistențe pacifice cari «constituiesc garanția libertăților publice».

Așa dar ceea ce interesează pentru ca principiul separațiunii puterilor să-și aibe aplicațiunea și utili- tatea, nu este cine să facă numirea, ci că odată numirea făcută, judecătorii să fie independenți și să nu poată fi influențați de nici una din celelalte puteri.

Aceasta este problema pe care trebuie să o rezolve o bună organizare judecătorească.

Mai înainte de orice vom examina ce trebuie să cerem dela aceia ce se devotază magistraturii, această frumoasă carieră, dar foarte grea prin răspunderea ce impune și virtuțile pe care le cere.

Printre numeroasele calități ce suntem în drept a cere de la aceia ce voesc să fie judecați demni de însemnata onoare de a vorbi în numele justiției, trebuie să punem în primul rând pe acelea care au sediul lor într'o conștiință scrupuloasă. Magistratul trebuie să se țină departe de viața sgomotoasă, să se distingă prin rezerva și modestia sa, să fie stimat pentru probitatea lui desăvârșită și respectat nu atât din cauza demnității cu care este investit cât prin virtuțile pe care le practică. Situațiunea lui se datorează exclusiv meritelor sale, constatate prin repu- tațiunea și statele sale de serviciu, iar nu solicitările de tot felul și protecțiunii oamenilor influenți. Ase- menea mijloace când s'ar practica, trebuie să fie disprețuite, căci sunt de natură să micșoreze presti- giul magistraturii și prin urmare încrederea în justi- ție. Nu pot descrie mai bine principalele trăsături ale caracterului magistratului decât reproducând cele spuse de ilustrul D'Aguesseau într'unul din discursu- rile sale. El zice că; „magistratul să-și formeze in- teriorul după consiliile înțelepciunii și exteriorul după regulile bunei cuviințe, să păstreze sufletului său o dulce și majestoasă liniște, să pună o decentă și o proporțiune atât de justă între toate părțile vieții sale, încât ea să nu fie decât un concert de demnitate și de virtute”.

Pe lângă aceste calități de ordine morală, se mai cere magistratului să poseadă știința dreptului, căci ar fi o eroare să se creadă că bunul simț și un spirit just și pătrunzător ar fi de ajuns. Echitatea este mobilă ca gândul, variabilă ca părerile și su- pusă la toate influențele, deaceia judecătorul trebuie să cunoască legea care este o stăvilă pusă arbitra- rului și călăuza cea mai sigură care-l poate con- duce la descoperirea adevărului. Fără îndoială sunt cazuri ușoare, când simplul bun simț este de ajuns pentru darea unei bune deciziuni, dar sunt multe altele obscure și complicate, în cari judecătorul tre- buie să fie bine armat cu știința dreptului, ca să fie în stare să rezolve dificultățile. Dealtfel, chiar dacă bunul simț ar fi de ajuns pentru a decide just, tot trebuie o minte cultivată ca să poată motiva deci-

ziunea dată spre a fi înțeleasă de public și să să poată impune cu autoritatea ce trebuie să aibă. În adevăr, această motivare este garanția cea mai solidă contra arbitrarului judecătorului, ea constituie în realitate toată judecata, ea resumă întreaga operă a judecă- torului, în ea se reflectă toată știința și experiența, în fine tot meritul și valoarea lui. Prin urmare ho- țărârea—motivele și dispozitivul—trebuie să fie opera lui și numai a lui. Deaceia legea de organizare ju- decătorească obligă pe judecător la Curțile de Apel și Tribunale, nu numai să redacteze hotărârile, dar încă să indice în procesul-verbal al ședinței numele judecătorului însărcinat cu redactarea motivelor, cari însă rămân supuse controlului complectului a cărui operă colectivă devin. Nu putem înțelege mo- tivul pentru care legea Curții de Casație a dispus altfel, dând în sarcina greșierului redactarea deci- ziunilor înaltei Curți. În adevăr, deciziunile acestei supreme instanțe, având o importanță cu mult mai mare, odată ce formează jurisprudența, aceasta ar fi un motiv mai mult ca ele să fie redactate de d-nii Consilieri.

Toate aceste calități pe cari le-am examinat nu sunt însă de ajuns pentru a avea o bună justiție.

Sentimentul justului, este adevărat, face parte in- tegrantă din ființa noastră morală. Germenul său îl aducem odată cu nașterea, el ne pătrunde printr'un fel de intuițiune secretă atunci când încă nu-l pu- tem defini, pentru că a precedat facultățile cu aju- torul cărora se formează judecata. Vedem pe copil revoltându-se instinctiv în contra in Justiției, pe care o simte cu mult mai înainte de a o înțelege. Din nenorocire acest sentiment salutar este pervertit de interesul personal. Și judecătorul fiind om nu i se poate pretinde să fie perfect, de aceea pentru a în- deplini misiunea sa fără slăbiciune, trebuie să fie cu totul liber de preocupățiunea interesului său personal. De sigur, nu este vorba ca să fie desinteresat în proces, aceasta se înțelege de la sine, este prea evi- dent, el trebuie să fie desinteresat și în deciziunea ce va pronunța, în așa fel ca nici direct nici indi- rect, să nu poată personal să aștepte nici bine nici rău. Trebuie dar să fie garantat contra propriilor sale slăbiciuni. Doi sunt cei mai mari inamici ai in- dependenței judecătorului: temerea și speranța.

Până în anul 1890, deși puterea judecătorească prin constituție era așezată printre cele trei mari puteri ale Statului, distinctă și separată de ele, în realitate însă era dependentă de puterea executivă, pentru că numirile și în general pozițiunea mem- brilor corpului judecătorecesc, erau la discrețiunea acestei puteri. În locul unui echilibru între puteri, pu- terea judecătorească era absorbită, înăbușită, atro- fiată de cea executivă, devenită astfel prea viguroasă. În asemenea condițiuni era evident că puere judecă- torescă astfel dominată nu putea să și îndeplinească cu succes misiunea sa și drepturile individuale fără re- fugiu și protecțiune e-au nimicite ori amenințate de a fi dintr'un moment în altul. Era un adevărat despotism, nu atât cel de sus care este cel mai, mic cât cel local. Cei mai mulți dintre noi cari am început cari era pe acele vremuri n'am uitat acel despotism local, mai greu și mai de temut, al deputațiilor și senatorilor, cari erau atot puternici în circumscripțiunile lor. Magis-

traților numiți după cererea lor și revocabili după placul lor, li se cerea un devotament absolut. Serviciile electorale nu erau recompensate numai prin favorurile puterii, erau puse la contribuțiune și toate drepturile individuale cu ajutorul și concursul unor magistrați mai fricoși, mai slabi ori mai complexanți. Spre lauda magistraturei însă, cei mai mulți rezistau, preferau să fie loviți, sacrificați chiar decât să își uite datorile lor. În aceste condițiuni independența magistraturei și respectul atribuțiilor ei erau iluzorii; de aceea legea din 1890, complectată cu cele care au urmat-o, a remediat această stare de lucruri și a restabilit echilibrul prin înființarea inamovibilității.

Inamovibilitatea s'a impus ca o condițiune esențială a imparțialității Justiției, ca o stâncă de care să se lovească arbitrarul puterii executive. De acum ea face parte integrantă din organizarea noastră judecătorească și dorim să devină una din dogmele, unul din principiile fundamentale, care să nu se mai poată schimba, ale dreptului nostru public, înscriindu-se în constituție, căci fără inamovibilitate nu este independența judecătorului, fără independență nu este justiție și fără justiție nu este libertate.

Dacă însă inamovibilitatea dă judecătorului independența, nu trebuie să conchidem că această independență merge până acolo ca el să nu mai dea socoteală de conduita sa, să nu se mai preocupe de opiniunea publică și să considere postul ca o proprietate a sa, care îi conferă numai drepturi, ci din contră să fie pătruns că are multe și grele datorii de împlinire și că trebuie să se supună unui control și discipline severe, altfel am face din magistrat un om de care să depindă toți ceilalți, iar el să nu depindă de nimeni, adică am avea despotismul judecătorului oare ar fi mai rău și mai periculos, de cât cel de care am vorbit.

Inamovibilitatea pune pe judecător la adăpostul temerei, mai rămâne însă speranța. Speranța unei înaintări, unei permutări, unei situațiuni mai bune, este un pericol tot atât de mare, care amenință foarte serios independența judecătorului. Legea organizării judecătorești din 1909 a complectat și această lacună prin înființarea concursului sau examenul de capacitate și prin crearea unei noi instituțiuni, consiliul superior al magistraturei. Legiuitorul prin aceste măsuri a voit să asigure alegerea celor mai meritoși, cărora să se încredințeze această speță de sacerdoțiu. O alegere absolut justă și exactă este însă cu neputință, pentru simplul motiv că mintea omenească nu este destul de puternică ca să pătrundă evidența în ori ce lucru, cu atât mai puțin în ordinea morală și intelectuală, unde adevărul este unul singur, părerile însă variază. Dar dacă perfecțiunea ideală în alegere nu o putem realiza, trebuie totuși să urmăm acea mișcare irezistibilă, care mână toate instituțiunile noastre spre a continua transformarea și să căutăm a ameliora din ce în ce mai mult modul în care să se facă această alegere. Acest scop în parte l'a realizat legea de mai sus, căci inovațiunile aduse constituiesc în adevăr un însemnat progres în raport cu trecutul.

Examenul sau concursul, este în raport cu ori care alta, măsura cea mai exactă a capacității. Toată lumea știe că diplomele de licență și chiar de doctor

nu sunt probe absolute de capacitate și în ori ce caz nu toți purtătorii aceleiași diplome posedă știința în acelaș grad. Examenul este mijlocul cel mai sigur că dintre toți să fie aleși cei mai capabili. Deaceaea credem că sistemul examenului, inaugurat în mod atât de fericit de legiuitorul din 1909, ar fi bine să-l întindem mai mult, și pentru alte grade ierarchice, pentru locurile de președinți de tribunal și chiar pentru consilierii de Curți. Am convingerea că cu acest sistem s'ar face o mai bună selecțiune și s'ar curma cu numeroasele solicițări și intervențiuni, cari astăzi constituiesc o piedică permanentă ca numirile și recomandările să se poată face în toată libertatea. În scurtul timp cât s'a experimentat examenul de capacitate, s'au obținut cele mai bune rezultate, lui se datorează intrarea în magistratură a multor d.s-tinse elemente, din cari s'au recrutat și se vor recruta membrii magistraturei superioare. Acest examen suspendat din cauza evenimentelor războiului, ar fi timpulsă să se reînființeze cu un minut mai înainte, căci pe lângă alte avantagii ar avea consecința salutară că tinerii magistrați odată în posesiunea unei diplome, care știm cât prețuește, să nu mai creadă că aceasta este de ajuns în cariera ce și-au ales și să se pătrundă de acest adevăr că trebuie să cultive cu asiduitate știința dificilă a dreptului, să se stabilească astfel o emulațiune un curent sănătos de activitate și de muncă rodnică, ca fiecare să nu mai privească în altă parte ci să compeze pe meritul și numai pe meritul său.

În privința modului cum este organizat azi examenul, mi se pare prea complicat și se prelungește prea mult, cum a arătat experiența făcută până acum. Fără să intru în amănunte, cred că numărul membrilor ce ar compune comisiunile de examen s'ar putea reduce la trei și anume: un membru al acestei Înalte Curți și doi profesor ai facultății de drept, desemnați de facultate, ori numai dintr'un singur profesor și cel deal treilea, un delegat al ministrului. Deasemenea materia asupra căreia se face examenul, azi e prea vastă, ea îmbrățișează întreaga sferă a dreptului, și fără nici-un inconvenient s'ar putea limita la Codicele civil, care este baza științei dreptului și aceasta ar fi de ajuns ca să se poată judeca știința și forța candidaților, înlesnindu-le astfel și lor prin reducțiunea materiei, mijlocul de a se putea prezenta pregătiți mai bine și a se face un examen mai serios. Examenul ar putea consista în cele două probe scrise ca și azi, și dintr'una orală asupra unei chestiuni de drept civil aleasă de comisiune cu o zi mai înainte, pe care candidații să o desvolte fiecare într'un timp ce li s'ar fixa, egal pentru toți. Asemenea disertațiune ar fi de mare folos, căci ar pune în evidență modul de a raționa, logica, claritatea în expunere, știința și metoda candidatului și astfel comisiunea s'ar putea pronunța mai în cunoștință de cauză asupra valorii sale. În acest mod examenul s'ar putea ține nu numai în București ci și în toate centrele unde sunt facultăți de Drept.

A doua inovațiune este Consiliul superior al magistraturei. Acest consiliu are ca principală atribuțiunea de a-și da părerea asupra confirmării, numirii și înaintării magistraților de ori ce grad. Scopul urmărit de legiuitor a fost să îngrădească puterea ministrului în așa fel, ca magistrații inamovibili să

nu mai poată fi numiți și înaintați după bunul său plac, ei numai dacă figurează în tabloul întocmit de acest consiliu, în care vor fi înscrși cel puțin trei și cel mult cinci dintre cei mai merițiși candidați și astfel să fie apărat însuși ministrul în contra stăruințelor și influențelor de ori ce fel. Legiuitorul și-a zis că magistrații lucrând împreună, trăind în același mediu, observând și controlându-și lucrările în diferitele grade ierarhice, este natural că nimeni să nu poată fi în pozițiune de a-i cunoaște mai bine decât cum se cunosc ei între dânsii. De aceea le-a lăsat sarcina de a desemna ei însuși pe cei mai merițiși, fiind și ei interesați în cel mai înalt grad ca prestigiul și demnitatea ordinului din care fac parte să fie cât mai ridicat.

Trebuie să recunoaștem marele merit al reformei și mai ales bunele intențiuni ale legiuitorului. Importanța și rolul acestui consiliu este dar enorm și decisiv pentru bunul renume și propășirea magistraturii noastre, dar în același timp, cu toată greutatea sarcinii ce cade asupra sa, răspunderea ce-i incumbă este imensă. Este imensă pentru că soarta magistraturii fiind lăsată în mâinile noastre, a celor mai înalți magistrați, această răspundere va fi a noastră și numai a noastră.

Numeroase și diferite critici se aduc din toate părțile acestei instituțiuni, uneori chiar de către membrii cari o compun, iar faptul necontestat este că a produs multe nemulțumiri în rândurile magistraților și este privită cu oarecare neîncredere. Intre altele contribuie la aceasta și împrejurarea că numirile și înaintările ce se fac sunt adesea ori știute și anunțate mai înainte chiar ca consiliul să fie convocat și să fi desemnat pe candidați; iar cei astfel anunțați uneori sunt din acei cari în opinia generală, sunt cei mai puțin indicați prin reputațiunea și meritele lor. Desigur aceasta poate să fie numai o simplă coincidență; iar nemulțumiri este natural să se producă, când pentru a face alegerea între numeroșii candidați nu putem avea în definitiv alt criteriu decât aprecierea noastră personală, care nu este infailibilă. În ce mă privește, cred că criticele nu se pot adresa persoanelor cât mai ales modulului cum este organizat și compus acest consiliu.

În primul loc mă întreb de ce ministrul să intre în compunerea consiliului? El deși animat de cele mai bune intențiuni, este însă un om politic, face parte dintr'un partid politic pe care se sprijină și a cărui emanațiune este, și oricât de rigid ori inflexibil l'am presupune, este cu neputință să se susțină influențelor și sollicitațiunilor amicilor și partizanilor săi, și astfel impresionat, nimic mai natural ca în consiliu el să propună și să sprijine pe cei cari i-au fost recomandați, pe cari se poate chiar să nu-i cunoască decât după aceste recomandațiuni.

În acest mod se restabilește ceva din acel despotism local de care am vorbit, căci cei numiți în acest mod vor deveni recunosători și devotați protectorilor lor. Și astfel se poate introduce în corpul judecătoresc pasiunile, nuanțările politice și favoritismul, rele cari ar mina organizmul judecătoresc.

Se va zice însă că ministrul este unul singur, iar consiliul se compune din șapte membri. Aceasta este adevărat, nimeni însă nu poate tăgădui influența și ascendența ministrului asupra membrilor

consiliului, și este natural să fie așa. În adevăr, el se prezintă cu prestigiul și autoritatea pe care i-o dă înalta sa situațiune, are mai multe mijloace de investigațiune și informațiune: membrii consiliului se poate să nu cunoască indestul pe candidați, este dar explicabil să urmeze sugestionile ministrului și să evite astfel dificila situațiune ca în discuțiunile ce se urmează, ministrul să fie pus în minoritate; el va triumfa dar, cum se și întâmplă mai întotdeauna. Ce să mai zic de farmecul pe care-l exercită puterea, de speranțele, de avantajele ce se pot intervedea? Mai este și inspectorul judecătoresc, a cărui delegațiune poate fi ori când retrasă și căruia prin urmare-i este foarte greu să se pună în luptă cu acela de la care deține delegațiunea.

De ce să ne facem iluziuni, este mai bine să vedem lucrurile în realitatea lor, să judecăm omenește și să ne pătrundem de acest adevăr, că nimeni din noi n'atinge perfecțiunea și prin urmare că nu putem face o apretiere dreaptă și neinfluențată decât având toată libertatea și prin urmare fiind departe de putere și de influența ce poate exercita asupra noastră. De aceea cred că în compunerea consiliului nu este bine să între ministrul; cu atât mai mult că răspunderea numirilor, împărțindu-se între toți membrii cari compun consiliul, devine oarecum anonimă, căci s'a format obiceiul să nu se facă opinii separate și cei din minoritate să semneze cu majoritatea, desigur ca să se dea o autoritate mai mare părerilor consiliului.

Este adevărat că legea prescrie ca părerile și a majorității și a minorității să fie neapărat motivate; această dispozițiune însă nu se aplică în practică, pentru simplul motiv că este inaplicabilă. În adevăr, alegerea între diferiții candidați pune în discuțiune cestiuni eminentamente personale și de o extremă delicatete. Este vorba de aprecierea calităților lor intelectuale și morale, de integritate, de conduită, etc. Părerile ce avem în această privință nu se pot întotdeauna sprijini pe dovezi indiscutabile, sunt chestiuni de conștiința noastră care se formează după diferitele impresiuni ce ne lasă mediul în care trăim, după informațiunile ce luăm, și care uneori pot să fie înșelătoare. Dacă o prudență elementară cere să fie chiar într'un cerc restrâns să fim cu toată rezerva în exprimarea unor asemenea părerii, se înțelege ușor cât de dificil este ca ele să fie nu numai exprimate într'un consiliu așa de numeros, dar mai ales să fie consemnate în scris și motivate așa cum cere legea. Un scrupul elementar de conștiință va împiedica pe membrii cari se găsesc în minoritate să arăte și să motiveze în scris pentru ce trebuie înlăturat un candidat și trebuie preferat un altul, mai ales când asemenea părerii ar putea să apese greu asupra reputațiunii și viitorului celui înlăturat.

De aceea adeseori membrii minorității vor semna alături de majoritate, chiar când au o convingere contrarie și astfel candidații sunt privați și de garanția pe care legiuitorul a voit să le-o dea când a cerut consiliului să și motiveze părerile. Asemenea aprecieri ori ce s'ar zice în definitiv nu pot să fie lăsate decât numai în sarcina onoarei și conștiinței membrilor consiliului.

Legea prescrie că, în caz de vacanță, consiliul superior al magistraturii întocmește tabloul de cei mai

meritoși dintre magistrați și solicitanții intrunind condițiunile legale pentru numire sau înaintare. Această dispozițiune de a se aștepta mai întâiu vacanța și apoi să se întocmească taboul, nu este fericită pentru că are de consecință să favorizeze numeroasele solicitațiuni și intervențiuni cari se produc ori de câte ori se fac asemenea numiri și astfel se împiedică ca alegerea celor mai meritoși să se facă în toată libertatea.

Pentru a înlătura aceste inconveniente s'ar putea forma tablouri de înaintare pentru fiecare grad ierarhic. Primii prezenți ai tribunalelor, prezenții acolo unde este o singură secțiune și primii prezenți ai curților de apel ar putea să fie îndatoriți ca la anumite date să comunice consiliului superior, singuri sau cu avizul corpului judecătoresc respectiv, cari din magistrații din circumscripțiunea lor se disting prin cunoștințele lor, prin sîrguința în serviciu, prin meritele lor în fine, iar consiliul pe baza acestor recomandări, a informațiunilor ce vor da inspectorii fiecare pentru circumscripția lui și în fine văzând notele și statele de serviciu aflate în cancelaria Ministerului, după un examen amănunțit să întocmească tablouri pentru diferitele grade cari se fie definitive și neschimbate, un an sau doi, astfel ca în acest interval de timp, înaintările și numirile să nu se poată face decât respectându-se ordinea înscrierii în tablou. În acest mod nemulțumirile s'ar împuțina, ar înceta competițiunile ce se fac la fiecare vacanță ce se ivește și s'ar da o garanție mai eficace pentru o alegere dacă nu absolut dreaptă dar cel puțin mai bună ca cea de astăzi. Tot deodată s'ar evita și această inconsecință care se obsevă uneori, că un candidat odată propus la numire ori înaintare se fie șters și înlocuit cu altul la propunerile pentru un alt loc identic, fără ca în intervalul celor două propuneri, uneori destul de scurt, să se fi petrecut nici un fapt nou care se justifice această ștergere ori înlocuire. Candidatul înlăturat este în drept atunci se întrebe dacă n'a meritat pentru ce a fost înscris în listă, iar dacă a meritat pentru ce a fost șters, și oricare ar fi împrejurările cari în opiniunea consiliului ar justifica această schimbare, nu este mai puțin adevărat totuși ca ea constituie o atingere și descurajare pentru candidați.

Pentru numirile la Curtea de Casație cred că compunerea consiliului este defectuoasă și ar trebui modificată. Nu este potrivit ca alegerea membrilor supremei instanțe să fie dată magistraților inferiori în ordinea ierarhică, adică celor de la Curtea de Apel. Opera consiliului nu este în definitiv de cât un adevărat examen al candidaților, după meritele ce au fiecare și logica cere ca cei ce examinează să fie superiori în grad, ca să se poată presupune din partea lor mai multă știință și experiență și prin urmare ca alegerea făcută să aibe toată autoritatea ce se cuvine.

De aceea pentru asemenea numiri este bine ca consiliul să fie compus numai din magistrați de la Curtea de Casație și anume ori Curtea întreagă să formeze consiliul superior al magistraturei, ceea ce ar prezenta cele mai mari garanții, ori dacă această compunere s'ar găsi prea numeroasă, atunci menținându-se numărul de șapte membri, pentru a complecta acest număr, pe lângă ce trei membri din Curtea de Ca-

sație cari figurează și azi, să se adauge încă patru aleși de Curte ori în locul acestor patru aleși de Curte, să se completeze consiliul cu primul prezenț și prezenții de secțiune ai acestei Inalte Curți, și în această compunere consiliul credem că ar prezenta destule garanții pentru facerea propunerilor cu toată imparțialitatea pentru candidați.

O ultimă observațiune am de făcut asupra art. 72 din legea de org. judecătorească, după care funcțiunea membrilor aleși de Curtea de Casație și de Curtea de Apel durează cinci ani. Dar după o trecere de timp prea lungă se poate ca aleșii să nu mai reprezinte sentimentele și ideile corpului judecătoresc din care fac parte. Afară de aceasta, opera pe care consiliul este chemat să o îndeplinească interesând întreaga magistratură, este drept că la această operă să participe cât mai mulți dintre magistrați înlocuindu-se unii pe alții. O durată prea lungă a acestor funcțiuni, face să se piardă caracterul lor reprezentativ și să dobândească un caracter oarecum personal și de autoritate, de aceea ar fi util să se consulte corpurile judecătorești mai des, limitându-se durata funcțiunilor celor aleși la doi ani, cum a fost la începutul înființării consiliului.

Acestea sunt observațiunile ce avem de făcut. Voi mai adăuga însă că pentru a putea avea o justiție care să poată sta la temelia Statului ca un însemnat factor de propășire și mărire, pentru ca prestigiul justiției să-l putem vedea ridicat cât mai sus și mai aproape de idealul ce urmărim, ar trebui ca magistratura să fie o carieră către care să fie atrase elementele cele mai demne, respectate și instruite. Cu tratamentul, cu situațiunea precară ce au magistrații astăzi față de condițiunile grele ale vieții, mai ales când știu și trista perspectivă ce-i așteaptă prin punerea lor la retragere pentru limită de vârstă, magistratura nu mai poate fi o carieră decât pentru cei favorizați de noroc. În loc de a atrage elementele bune și de valoare, din contra, aceste elemente se vor grăbi la cea dintâi ocaziune să părăsească această frumoasă dar grea și ingrătă carieră, iar atunci când vom voi să reparăm răul va fi prea greu dacă nu chiar prea târziu.

Termin dorind acestei Inalte Curți pentru anul pe care-l începem astăzi, deplină prosperitate în lucrările sale, ca să se poată bucura ca și până acum de același înalt prestigiu, pe care l-a dobândit prin asiduitatea la lucru, prin imparțialitatea și înțelepciunea deciziunilor sale.

Nu pot uita pe prețioșii și indispensabilii noștri colaboratori cu cari noi magistrații suntem destinați a trăi, ca să zic așa, o viață comună. Meritul deciziunilor noastre revine în bună parte, domnilor avocați, acestor oameni instruiți și laborioși, cari prin răbdarea și munca lor încordată, prepară soluțiunea cauzelor și înlesnesc misiunea judecătorului.

Le aduc cu această ocaziune viile noastre mulțumiri și tot de odată le exprim sentimentele noastre de grațitudine și simpatie.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI Secția I

Audiența de la 29 Martie 1921

Președinția d-ului Eug. Bonachi, prim-președinte.

Inginer Jack Corbu cu Jack Zaharia

SOCIETĂȚI ANONIME.—CONSTITUIREA LOR LEGALĂ.—CONDITIUNILE DE INDEPLINIT.—ART. 88, 91, 92, 94, 95, 98 ȘI 139 C. COM.
SOCIETĂȚI ANONIME.—ACȚIUNI.—VÂNZAREA ȘI CESIUNEA LOR ÎNAINTE DE CONSTITUIREA LEGALĂ A SOCIETĂȚII.—NULITATE.—DACĂ ESTE DE ORDINE PUBLICĂ ȘI DACĂ POATE FI ACOPERITĂ.—ART. 139 C. COM.

1. O societate anonimă nu poate fi legal constituită înainte de a fi obținut autorizarea tribunalului și de a se fi făcut publicațiunile prescise de art. 95 c. com., iar constituirea legală la care se referă art. 139 c. com. nu poate fi alta de cât aceia prevăzută de art. 98 c. com., căci din cuprinsul acestui text, rezultă în chip luminos că codul comercial nu consideră ca societăți legal constituite decât pe acele societăți cari au îndeplinit formalitățile prescise de art. 88, 91, 92, 94 și 95 c. com.

2. Nulitatea de care izbește art. 139 c. com. vânzările sau cesiunile de acțiuni făcute de subscriitorii înaintea constituirii legale a societății, fiind o nulitate absolută, de ordine publică, nu este susceptibilă de a fi acoperită prin confirmare când cauza care a dat naștere nulității a dispărut, mai ales că în al. 2 al art. 139 c. com. se dispune că nulitatea are loc cu toate că vânzarea a fost făcută cu clauza „actualmente pentru când societatea va fi constituită” sau alta echivalentă.

No. 7 Respinsă opoziția făcută de Inginer Jack Corbu contra deciziei comerciale a acestei Curți No. 2 din 3 Februarie în proces cu Jack Zaharia.

S'au ascultat dl. avocat V. Polzer pentru oponent și intimatul în combateri.

Curtea,

Având în vedere că din lucrările dela dosar și debaterile urmate se constată în fapt următoarele: La 26 Mai 1920 Jack Corbu, unul din membrii fondatori ai soc. anonime Lloydul Maritim Român, vinde lui Jack Zaharia, după cum rezultă din scrisoarea aflată în original la dosar, 200 acțiuni din stocul rezervat lui, ca fondator, pe prețul de 105000 lei, valoare nominală, preț pe care-l primește integral dela cumpărător, obligându-se a-i remite treptat din chitanțele vărsămintelor făcute, pe măsură ce se vor cere de societate și titlurile provizorii precum și acțiunile definitive, toate pe numele cumpărătorului Jack Zaharia, pe măsură ce ele se vor elibera de către societate, iar Herman Mendelsohn garantează în mod solidar acoperirea la timp a celui angajament. La 29 Mai 1920 Jack Zaharia scrie lui Corbu și referindu-se la scrisura din 26 Mai 1920 prin care-i confirmă primirea sumei de 105.000 lei pentru cele 200 acțiuni, îi cere să-i trimeată chitanța pentru primul vărsământ de 30% rămânând ca la celelalte vărsăminte, până la acoperirea integrală a acțiunilor în chestiune, să-i remită treptat și la timp chitanțele respective. La 4 Iunie 1920 Jack Corbu trimite lui

Zaharia chitanța cu No. 811 din Iunie 1920 a Băncii Sindicatului Agricol Brăila, constatând plata primului vărsământ de 35000 lei, făcut de el, Jack Corbu, pentru cele 200 acțiuni ale societății Lloydul Maritim Român, chitanță care pe verso poartă mențiunea, cesionat d-lui Jack Zaharia și semnătura lui Jack Corbu. La 18 August 1920 Jack Zaharia scrie lui Corbu și referindu-se la chitanța trimisă, spunând-i că cesiunea acelei chitanțe astfel cum a făcut-o nu e valabilă, cesiunea trebuia să fie făcută cu anumite forme ca să fie recunoscută de societate, invinându-l ca să lichideze această chestiune, mai înainte de a pleca în streinătate. În urma acestei scrisori, societatea „Lloydul Maritim Român” prin scrisoarea cu data 24 August 1920, comunică lui Jack Zaharia că Jack Corbu a făcut cunoscut societății că a cesionat în favoarea lui chitanța No. 811 emisă de Banca Sindicatului Agricol Ialomița, reprezentând valoarea primului vărsământ asupra 200 acțiuni ale societății Lloydul Maritim Român și că la emisiunea certificatelor provizorii să se prezinte spre a-i se elibera certificatul, și prin scrisoarea cu data de 25 August Soc. Lloydul Maritim Român rectifică eroarea strecurată în scrisoarea precedentă arătând că chitanța cu No. 811 ce i-a fost cesionată de Jack Corbu, este emisă de Banca Sindicatului Agricol Brăila, iar nu Ialomița. La 25 August 1920, Zaharia, înainte de a fi primit cele două scrisori din partea societății, reclamă primului procuror al Parchetului Covurlui contra lui Jack Corbu și Herman Mendelsohn, pentru că prin manopere frauduloase, inducându-l în eroare în privința Soc. Lloydul Maritim Român despre care i-a afirmat că e în funcțiune l-a făcut să plătească celui dintâi suma de 105000 lei valoarea integrală a 200 acțiuni ale acestei societăți fără să-i fi remis până la acea dată, după cum convenise, o cesiune făcută în conformitate cu codul comercial spre a fi recunoscut de societate cu vărsământul complet al acelor acțiuni și arătând că este informat că Corbu pleacă în streinătate, cere ca acesta să fie citat de îndată la Parchet. În urma acestei reclamațiuni, Jack Corbu fiind citat la parchet și punându-i-se în vedere reclamațiunea lui Zaharia, la interogatoriu ce i s'a luat de primul procuror, arată că și a îndeplinit toate obligațiunile ce-și luase față de Zaharia prin scrisoarea din 26 Mai 1920, dar fiindcă voește să plece în streinătate și a fost oprit în gară, declară că depune imediat suma de 70000 lei rezervându-și însă dreptul de a cere restituirea ei, deoarece conform angajamentului această sumă trebuia să stea la el, și ja doua zi depune la sucursala Băncii Marmorosch Blank suma de 70000 lei pentru a fi înaintați Direcțiunei Lloydului Maritim Român, ca garanție pentru acoperirea ratelor la scadență a 200 acțiuni ale acelei societăți, cesionate de el lui Jack Zaharia și prezintă primului-procuror scrisoarea Băncii Marmorosch Blank prin care se confirmă primirea sumei de 70000 lei, depusă în scopul sus arătat. În urma acestora Jack Zaharia arată în declarațiunea făcută primului-procuror, în ziua de 27 August 1920, ca în urma reclamațiunei, Jack Corbu a făcut să-i parvină dela societate o scrisoare prin care societatea îl recunoaște în drepturile sale de proprietar al primului vărsământ, făcut de Corbu cu chitanța No. 811, scrisoare pe care a primit-o chiar în

acea zi 27 August 1920 și intrucât Corbu a depus și diferența de 70000 lei până la complectarea sumei de 105000 lei ce i-a dat, declară că-și retrage reclamațiunea.

La 1 Octombrie 1920 Jack Corbu, cheamă în judecata Trib. Covurlui pe Jack Zaharia pentru a fi obligat să-i restituie suma de 70000 lei cu procente, sumă ce pe nedrept a fost obligat să depună la Soc. Lloydul Maritim Român și la această acțiune Zaharia introduce o cerere reconvențională contra lui Jack Corbu și Herman Mendelsohn, pentru ca în solidar să fie obligați la restituirea sumei de 105000 lei, ce le-a numărat pentru 200 acțiuni ale Soc. Lloydul Maritim Român, în sumă de 20000 lei. În urma conexării acestor acțiuni, Tribunalul prin sentința cu No. 102 din 29 Nombrie 1920 a respins reclamațiunea lui Jack Corbu și admitând în parte cererea reconvențională a lui Zaharia a obligat pe Jack Corbu și Herman Mendelsohn ca în solidar să-i restituie suma de 105000 lei cu procente comerciale dela 25 Mai 1920 plus plus 300 lei cheltueli de judecată. În contra acestei sentințe Jack Corbu declarând apel, care fiindu-i respins ca nesusținut de această Curte prin decizia No. 2/924, în contra acestei decizii Jack Corbu a introdus opoziția de față.

Având în vedere că Tribunalul Covurlui s. I statuând asupra cererii reconvenționale introdusă de Jack Zaharia contra lor Corbu și Mendelsohn și constatând ca cesiunea celor 200 acțiuni ale Soc. Lloydul Martin Român făcută de Jack Corbu fiind nulă și de nul efect în conformitate cu dispozițiile art. 139 c. com., pentru că la acea dată societatea nu era legal constituită și deci suma de 105000 lei primită de Jack Corbu dela Zaharia ca preț al cesiunii se deține fără cauză, l'a obligat să i-o restituie;

Având în vedere că oponentul susține în primul loc că greșit tribunalul a constatat că vânzarea celor 200 acțiuni ar fi nulă și de nul efect, pe baza dispoz. art. 139 c. com. și pe motivul că societatea la acea dată nu era legal constituită, fiindcă nu obținuse autorizarea tribunalului și nu se publicase în Monitorul Oficial, pentru că constituirea legală a societății la care se referă art. 139 c. com. este aceea relativă la existența societății pentru care se prevăd formalitățile din art. 88 și 89 c. com., care erau îndeplinite, nu și la existența personalității morale a societății, pentru care se prevăd îndeplinirea altor formalități, așa că art. 139 c. com. isbește de nulitate numai vânzările sau cesiunile făcute înainte de îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 88 și 89 c. com., adică vânzările făcute înainte de existența legală a societății și chiar în cazul când s'ar admite că societatea nu era legal constituită la data vânzării acțiunilor, pentru că nu se îndeplinesc și formalitățile prevăzute pentru existența personalității morale a ei, totuși nulitatea prevăzută de art. 139 c. com. nu este o nulitate absolută ci o nulitate relativă și care deci poate fi acoperită prin confirmarea actului de partea care era în drept să invoace această nulitate, confirmare care în specie există din partea lui Zaharia, pentru că acesta, în urma depunerii sumei de 70000 lei pentru acoperirea integrală a vărsămintelor celor 200 acțiuni ce li se vânduse, a declarat la parchet că nu mai are nici o pretențiune contra lui Jack Corbu intrucât Soc.

Lloydul Maritim Român l-a recunoscut ca cesionar al celor 200 acțiuni ce i-au fost vândute și la data când Jack Zaharia confirma această vânzare, toate formalitățile cerute pentru existența legală a societății erau îndeplinite, după cum rezultă din Monitorul oficial aflat la dosar, așa în cât Jack Zaharia nu mai poate cere pe baza dispozițiilor art. 139 c. com. nulitatea acelei vânzări;

Având în vedere că este constant că la 26 Mai 1920 când Jack Corbu a vândut lui Zaharia cele 200 acțiuni ale Soc. Lloydul Maritim Român, această societate nu obținuse autorizarea tribunalului conform dispozițiilor art. 138 c. com., autorizare pe care a obținut-o, după cum rezultă din sentința No. 388 bis a tribunalului comercial Ilfov s. I, abia la 30 Iulie 1920, iar actul constitutiv și statutele societății împreună cu toate actele relative la constituirea acestei societății au fost publicate în Monitorul Oficial abia la 15 Iulie 1920.

Având în vedere că codul comercial prevede îndeplinirea unor anumite formalități pentru constituirea societăților anonime, după cum este soc. Lloydul Maritim Român, că aceste formalități, în afară de cele prevăzute de art. 88 și 90 c. com. care se referă la însăși formarea contractului societății, mai sunt și formalitățile prevăzute de art. 92 și 95 c. com. care prevăd depunerea și transcrierea actului constitutiv și a statutelor societății în termen de 15 zile, după ce va rămâne definitivă încheierea judecătorească care a autorizat înființarea societății la grefa tribunalului comercial în circumscripțiunea căruia este stabilit sediul societății, împreună cu toate documentele relative la constituirea societății, în Monitorul oficial și în foaia anunțurilor judiciare a locului unde societatea își are sediul, în termen de o lună dela data ordonanței tribunalului, prevăzută de art. 92; art. 138 c. com. prevede că societatea nu se poate înființa de cât cu autorizarea tribunalului comercial respectiv care va fi dată după o cerere ce se va face de fondatori, iar art. 98 c. com. prevede în mod expres că societatea nu este legal constituită, mai înainte de împlinirea formalităților prescrise de art. 88, 91, 92, 94 și 95, că deci față de aceste dispozițiuni clare și categorice din codul comercial rezultă că o societate anonimă nu este legal constituită înainte de a fi obținut autorizarea tribunalului și de a se fi făcut publicațiunile prescrise de art. 95 c. com., iar constituirea legală la care se referă art. 139 c. com., nu poate fi alta de cât aceea prevăzută de art. 98 c. com. căci din cuprinsul acestui text rezultă în chip luminos, că codul comercial nu consideră ca societăți legal constituite de cât acele societăți care au îndeplinit formalitățile prescrise de art. 88, 91, 92, 94 și 95 c. com.

Că dar așa fiind, prima obiecțiune a oponentului fiind nefundată urmează a fi înlăturată.

În ce privește obiecțiunea că nulitatea de care isbește art. 139 c. com. vânzările sau cesiunile de acțiuni făcute de subscriitori înaintea constituirii legale a societății, fiind o nulitate relativă, această vânzare poate fi confirmată după ce cauza nulității a încetat.

Având în vedere că atât din modul cum este redactat art. 139 c. com., cât și din lucrările pregătitoare ale art. 137 c. com. italian, după care text

a fost copiat întocmai articolul nostru 139, cu singura modificare că legiuitorul nostru a suprimat ultimul alineat al art. 137 codul com. italian și mai ales față de scopul urmărit de legiuitor prin dispozițiunile înscrise în art. 139, care este acela de a împiedeca abuzurile și fraudele, care s'ar putea săvârși dacă s'ar permite speculațiunile cu acțiuni de societăți neconstituite în mod legal, rezultă că nulitatea din art. 139 c. com. este absolută, de oarece se bazează pe motive de interes general;

Că, dovada că nulitatea din art. 139 c. com. este de ordine publică rezultă și din împrejurarea că, cu ocazia lucrărilor pregătitoare din Italia, se ceruse chiar înscrierea unei sacțiuni penale contra vânzătorilor, că art. 14 din c. com. francez pedepsește ca delict corecțional negocierea acțiunilor care a avut loc înaintea constituirii societății și la care nu s'a făcut vărsământul nominal și deși legea nu rezolvă în mod expres cesiunea dacă acosta negocieri sunt nule sau valabile, totuși jurisprudența franceză e unanimă în sensul nulității, iar în ce privește doctrina franceză Arthuys spune: «l'opinion générale c'est que la négociation doit être annulée»; Că deasemeni, doctrina și jurisprudența belgiană, consideră nulitatea din art. 40 c. com. belgian, care are cuprinderea următoare: „Les cessions d'actions ne sont valables qu'après la constitution définitive de la société“, ca fiind absolută de oarece se bazează pe motive de ordine publică (vezi M. A. Dumitrescu, vol. V. pag. 519).

Că pe baza tuturor acestor considerațiuni urmează a decide că nulitatea prevăzută de art. 139 c. com. este de ordine publică.

Având în vedere însă că se mai obiectează că deși nulitatea prevăzută de art. 139 c. com. este de ordine publică, totuși această nulitate având un caracter vremelnic, se poate confirma atunci când cauza care i-a dat naștere a dispărut;

Că este adevărat, că după teoria preconizată de unii autori există în drept nulități de ordine publică cu caracter perpetuu și nulități de ordine publică cu caracter vremelnic și ca consecință, primele nu sunt susceptibile de a fi confirmate, iar celelalte se pot confirma, atunci când cauza care a dat naștere nulității a dispărut;

Considerând însă, că, fără a mai intra în combaterea acestei teorii admise de unii autori, că nulitățile de ordine publică pot fi confirmate, teorie discutată și combătută cu mare lux de argumente de Laurent, caracterul de perpetuitate a nulității care isbește vânzarea sau cesiunea de acțiuni făcută de subscriitorii înaintea constituirii legale a societății, este determinat prin alineatul 2 art. 139 c. com. care dispune că nulitatea are loc cu toate că vânzarea a fost făcută cu clauza «actualmente pentru când societatea va fi constituită» sau alta echivalentă;

Având în vedere că față de această dispoziție, este constant că nulitatea subsistă, deși posterior vânzării societatea a fost legalmente constituită și se confirmă vânzarea, căci o obligație nulă neexistând, nu se poate concepe confirmare pentru acte neexistente;

Că a da altă interpretare dispozițiilor art. 139 c. com. ar fi în contra scopului urmărit de legiuitor prin edictarea nulității înscrise în acest articol și care a fost după cum am arătat, de a împiedeca într'un

interes general abuzurile și fraudele care s'ar putea săvârși dacă s'ar permite speculațiunile acțiunilor unei societăți neconstituită legalmente;

Că dar așa fiind, și această obiecțiune fiind nefundată, urmează a fi înlăturată, așa că tribunalul cu drept cuvânt a declarat nulă și de nul efect vânzarea celor 200 acțiuni.

Pentru aceste motive, respinae apelul.

Semnați: I. T. Liciu, A. Bogdan, G. Batist.

Opiniune

Subsemnații suntem de acord cu majoritatea că Societatea „Lloydul Maritim Român“ nu era legal constituită în momentul când Jack Corbu vindea lui Jack Zaharia cele 200 acțiuni ale zisei societăți și că deci conform dispozițiilor art. 139 c. com. vânzarea este lovită de nulitate;

Având în vedere însă, în ce privește natura acestei nulități, că legea dispunând prin menționatul articol că acela care înstrăinează poate fi constrâns să restituie sumele ce în acest scop li vor fi fost plătite, pare a rezulta de acolo că nulitatea este relativă, neputând fi invocată decât de cumpărătorul acțiunilor, nu și de vânzător, și că partea finală a art. 139 c. com. după care nulitatea are loc cu toate că vânzarea a fost făcută ca clauza «actualmente pentru când societatea va fi constituită» sau alta echivalentă, nu poate avea alt înțeles, de cât că legea nu permite renunțarea în mod anticipat la acțiunea în nulitate ce acordă cumpărătorului;

Că, în tot cazul, chiar dacă ar fi o nulitate absolută și de ordine publică, și acestea pot fi acoperite prin confirmare, atunci când cauza care le produce a încetat;

Având în vedere că la 25 August 1920, când toate formalitățile pentru legala constituire a societății se găseau îndeplinite, Zaharia nu numai că nu invocă nulitatea vânzării, ce arată în reclamație că-i este cunoscută, dar dimpotrivă exprimându-și temerea că s'ar putea ca vânzarea să nu fie recunoscută de societate și preocupat de această temere, urmărește prin reclamațiunea sa scopul ca să fie recunoscut de societate ca cesionar, cu vărsământul complet efectuat și în momentul când i-se face dovada că societatea recunoaște vânzarea și că a primit prețul integral de 105000 lei, se declară mulțumit, căci își văzuse scopul atins și-și retrage reclamația, or cererea lui Zaharia că societatea să recunoască de bună și valabilă cesiunea, declarațiunea sa că este mulțumit și că nu mai are nici o pretențiune contra lui Corbu, după ce societatea a recunoscut cesiunea, cum și plata integrală a valorii acțiunilor făcută de Corbu în numele societății, după cererea, în numele și pentru Zaharia, sunt acte care implică necesarmente o confirmare a vânzării și o confirmare valabilă, pentru că s'a produs la o dată când Zaharia avea cunostință de vițiul vânzării și când cauza care producea acest vițiu încetase.

Că față cu această împrejurare, Zaharia nu mai poate invoca astăzi nulitatea vânzării și de acela cererea sa reconvențională este neîntemeiată.

Semnați Eug. Bonachi, N. Jack Constantinescu.